Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2024. gada 30. maijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Pakalpojumu sniegšanas brīvība – Informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzēji – Pienākums reģistrēties Komunikāciju operatoru reģistrā – Pienākums sniegt informāciju par struktūru un organizāciju – Pienākums veikt finanšu iemaksas – Direktīva 2000/31/EK – Koordinēta joma – Princips par kontroli izcelsmes dalībvalstī – Atkāpes – Jēdziens "pasākumi, kas pieņemti pret noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu" – Regula (ES) 2019/1150 – Mērķis

Apvienotajās lietās C-662/22 un C-667/22

par lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Lacio Reģionālā administratīvā tiesa, Itālija) iesniegusi ar 2022. gada 10. oktobra lēmumiem un kas Tiesā reģistrēti 2022. gada 19. un 21. oktobrī, tiesvedībās

Airbnb Ireland UC (C-662/22),

Amazon Services Europe Sàrl (C-667/22)

pret

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni,

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja A. Prehala [*A. Prechal*], tiesneši F. Biltšens [*F. Biltgen*], N. Vāls [*N. Wahl*] (referents), J. Pasers [*J. Passer*] un M. L. Arasteja Saūna [*M. L. Arastey Sahún*],

ģenerāladvokāts: M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– *Airbnb Ireland UC* vārdā – *F. Angeloni*, *M. Berliri*, *S. Borocci*, *G. Gelera*, *L. Nascimbene*, *I. Perego*, *G. M. Roberti*, *avvocati*, un *D. Van Liedekerke*, *advocaat*,

* Tiesvedības valoda – itāļu.

– *Amazon Services Europe Sàrl* vārdā – *F. Angeloni*, *M. Berliri*, *S. Borocci*, *G. Gelera* un *F. Moretti*, *avvocati*,

– Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *L. Delbono* un *R. Guizzi*, *avvocati dello Stato*,

– Čehijas Republikas valdības vārdā – *M. Smolek*, *T. Suchá* un *J. Vláčil*, pārstāvji,

– Īrijas vārdā – *M. Browne*, *Chief State Solicitor*, *A. Joyce* un *M. Tierney*, pārstāvji, kuriem palīdz *D. Fennelly*, *BL*,

– Eiropas Komisijas vārdā – *L. Armati*, *M. Escobar Gómez*, *S. L. Kalėda* un *L. Malferrari*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2024. gada 11. janvāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2019/1150 (2019. gada 20. jūnijs) par taisnīguma un pārredzamības veicināšanu komerciālajiem lietotājiem paredzētos tiešsaistes starpniecības pakalpojumos (OV 2019, L 186, 57. lpp.), Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) (OV 2000, L 178, 1. lpp.), Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2015/1535 (2015. gada 9. septembris), ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko noteikumu un Informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu jomā (OV 2015, L 241, 1. lpp.), Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2006/123/EK (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū (OV 2006, L 376, 36. lpp.), kā arī LESD 56. pantu.

2 Šie lūgumi ir iesniegti saistībā ar tiesvedībām starp atbilstoši Īrijas tiesībām dibinātu sabiedrību *Airbnb Ireland UC* (turpmāk tekstā – "*Airbnb*") (lietā C-662/22) un atbilstoši Luksemburgas tiesībām dibinātu sabiedrību *Amazon Services Europe Sàrl* (turpmāk tekstā – "*Amazon*") (lietā C-667/22), no vienas puses, un *Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni* (Komunikāciju regulatīvā iestāde, Itālija; turpmāk tekstā – "*AGCOM*"), no otras puses, par minētās iestādes veiktajiem pasākumiem attiecībā uz tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzējiem.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Regula 2019/1150

3 Regulas 2019/1150 3., 7. un 51. apsvērumā ir paredzēts:

"(3) Patērētāji ir pieņēmuši tiešsaistes starpniecības pakalpojumus, un konkurētspējīga, taisnīga un pārredzama tiešsaistes ekosistēma, kurā uzņēmumi rīkojas atbildīgi, ir arī būtiska patērētāju labklājības nodrošināšanai. Tiešsaistes platformu ekonomikas pārredzamības un uzticamības nodrošināšana darījumu attiecībās starp uzņēmumiem varētu arī netieši palīdzēt uzlabot patērētāju uzticēšanos tiešsaistes platformu ekonomikai. Tomēr tiešsaistes platformu ekonomikas attīstības tiešo ietekmi uz patērētājiem regulē citi Savienības tiesību akti, jo īpaši patērētāju [aizsardzības] *acquis*.

[..]

(7) [Eiropas] Savienības līmenī būtu jāizveido mērķtiecīgs obligāto noteikumu kopums, lai iekšējā tirgū nodrošinātu taisnīgu, paredzamu, ilgtspējīgu un uzticamu tiešsaistes uzņēmējdarbības vidi. Jo īpaši komerciālajiem tiešsaistes starpniecības pakalpojumu lietotājiem būtu jānodrošina pienācīga pārredzamība, kā arī efektīvas tiesiskās aizsardzības iespējas visā Savienībā, lai Savienībā sekmētu pārrobežu darījumdarbību un tādējādi uzlabotu pareizu iekšējā tirgus darbību un lai vērstos pret iespējamu jaunu sadrumstalotību konkrētās jomās, uz kurām attiecas šī regula.

[..]

(51) Ņemot vērā to, ka šīs regulas mērķi – proti, nodrošināt taisnīgu, paredzamu, ilgtspējīgu un uzticamu tiešsaistes uzņēmējdarbības vidi iekšējā tirgū – nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet mēroga un ietekmes dēļ minētos mērķus var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar [LES] 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā regulā būtu jāparedz vienīgi tie pasākumi, kas ir vajadzīgi minētā mērķa sasniegšanai."

4 Saskaņā ar šīs regulas 1. pantu:

"1. Šīs regulas mērķis ir veicināt iekšējā tirgus pienācīgu darbību, izklāstot noteikumus, kas garantē, ka tiešsaistes starpniecības pakalpojumu komerciālajiem lietotājiem un korporatīvo tīmekļa vietņu lietotājiem saistībā ar tiešsaistes meklētājprogrammām tiek nodrošināta pienācīga pārredzamība, taisnīgums un efektīvi tiesiskās aizsardzības līdzekļi.

2. Šo regulu piemēro tiešsaistes starpniecības pakalpojumiem un tiešsaistes meklētājprogrammām, ko nodrošina vai piedāvā nodrošināt attiecīgi komerciālajiem lietotājiem un korporatīvo tīmekļa vietņu lietotājiem, kuru uzņēmējdarbības vieta vai dzīvesvieta ir Savienībā un kuri, izmantojot minētos tiešsaistes starpniecības pakalpojumus vai tiešsaistes meklētājprogrammas, piedāvā preces vai pakalpojumus patērētājiem, kas atrodas Savienībā, neatkarīgi no minēto pakalpojumu sniedzēju uzņēmējdarbības veikšanas vietas vai dzīvesvietas un neatkarīgi no tā, kādi tiesību akti citādi būtu piemērojami.

[..]

5. Šī regula neskar Savienības tiesību aktus, jo īpaši Savienības tiesību aktus, kas piemērojami tādās jomās kā tiesu iestāžu sadarbība civillietās, konkurence, datu aizsardzība, komercnoslēpumu aizsardzība, patērētāju tiesību aizsardzība, elektroniskā komercija un finanšu pakalpojumi."

5 Minētās regulas 2. panta 1. punktā ir noteikts:

"Šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

1) "komerciālais lietotājs" ir jebkura privātpersona, kas rīkojas savas komerciālās vai profesionālās darbības ietvaros, vai jebkura juridiska persona, kas, izmantojot tiešsaistes starpniecības pakalpojumus, piedāvā patērētājiem preces vai pakalpojumus nolūkos, kas saistīti ar tās komercdarbību, darījumdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju".

Direktīva 2000/31

6 Atbilstoši Direktīvas 2000/31 1. pantam:

"1. Šī direktīva cenšas veicināt pienācīgu iekšējā tirgus darbību, nodrošinot brīvu informācijas sabiedrības pakalpojumu apriti starp dalībvalstīm.

[..]

5. Šī direktīva neattiecas uz:

a) nodokļu aplikšanas jomu;

[..]."

7 Šīs direktīvas 2. panta h) punktā ir noteikts:

"Šajā direktīvā terminiem ir šādas nozīmes:

[..]

h) "koordinēta joma": prasības, kas noteiktas dalībvalstu juridiskajās sistēmās un kas piemērojamas informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem vai informācijas sabiedrības pakalpojumiem, neatkarīgi no tā, vai tās ir vispārējas, vai arī tās ir īpaši izveidotas šiem pakalpojumiem vai pakalpojumu sniedzējiem.
   i) Koordinētā joma attiecas uz prasībām, kuras pakalpojuma sniedzējam jāievēro attiecībā uz:

   – informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības sākšanu, [piemēram,] prasībām, kas saistītas ar kvalifikāciju, atļauju saņemšanu vai paziņošanu,

   – informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanu, piemēram, prasībām, kas saistītas ar pakalpojuma sniedzēja uzvedību, prasībām attiecībā uz pakalpojumu kvalitāti vai saturu, tostarp tās, kas piemērojamas reklamēšanai un kontraktiem, vai prasībām, kas saistītas ar pakalpojuma sniedzēja saistībām [atbildību];

[..].”

8 Minētās direktīvas 3. pantā ir noteikts:

“1. Katra dalībvalsts nodrošina, ka informācijas sabiedrības pakalpojumi, ko piedāvā pakalpojumu sniedzējs, kurš reģistrēts [iedibināts] tās teritorijā, atbilst valsts noteikumiem, kas piemērojami attiecīgajā dalībvalstī un ko ietver koordinētā joma.

2. Dalībvalstis koordinētajā jomā noteiktu iemeslu dēļ nedrīkst ierobežot brīvību piedāvāt informācijas sabiedrības pakalpojumus no citas dalībvalsts.

[..]

4. Dalībvalstis var pieņemt pasākumus, lai atkāptos no 2. punkta attiecībā uz noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu, ja tiek ievēroti šādi noteikumi:

a) pasākumi ir:
   i) nepieciešami viena no šādiem iemesliem dēļ:

      – sabiedriskā kārtība, jo īpaši kriminālpārkāpumu novēršana, izmeklēšana, atklāšana un kriminālvajāšana, ieskaitot nepilngadīgo aizsardzību un cīņu pret kūdīšanu uz naidu rases, dzimuma, ticības vai tautības dēļ un personu cieņas un goda aizskaršanu attiecībā uz individuālām personām,

      – sabiedrības veselības aizsardzība,

      – sabiedrības drošība, ietverot valsts drošības un aizsardzības nodrošināšanu,

      – patērētāju aizsardzība, ietverot ieguldītāju aizsardzību;
   ii) pieņemti pret noteiktiem [noteiktu] informācijas sabiedrības pakalpojumiem [pakalpojumu], kas ierobežo [apdraud] i) punktā minētos mērķus vai kas rada nopietnas aizdomas, ka tie [tas] varētu ierobežot [apdraudēt] šos mērķus;
   iii) samērīgi ar šiem mērķiem;

b) pirms attiecīgo pasākumu pieņemšanas, neskarot tiesas procesus, tostarp iepriekšējo izmeklēšanu un darbības, kas veiktas saskaņā ar krimināllizmeklēšanu, dalībvalsts ir:

   – prasījusi 1. punktā minētajai dalībvalstij pieņemt pasākumus, taču tā šādus pasākumus nav pieņēmusi, vai tie bijuši nepiemēroti [nepietiekami],

   – paziņojusi [Eiropas] Komisijai un 1. punktā minētajai dalībvalstij par savu nodomu pieņemt šādus pasākumus.

   [..]”

Direktīva 2006/123

9 Direktīvas 2006/123 1. panta 1. punktā ir noteikts:

"Šajā direktīvā ir paredzēti vispārīgi noteikumi, lai atvieglinātu to, kā pakalpojumu sniedzēji īsteno brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu brīvu apriti, vienlaikus saglabājot augstu pakalpojumu kvalitātes līmeni."

10 Saskaņā ar šīs direktīvas 3. panta 1. punktu:

"Ja šīs direktīvas noteikumi ir pretrunā ar kādiem noteikumiem citā Kopienas tiesību aktā, ar kuru regulē īpašus aspektus piekļuvei kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai konkrētās nozarēs vai konkrētās profesijās, šā cita Kopienas tiesību akta noteikumi prevalē un tos piemēro attiecīgajās nozarēs vai profesijās. [..]"

11 Minētās direktīvas 16. pantā ir noteikts:

"1. Dalībvalstis ievēro pakalpojumu sniedzēju tiesības sniegt pakalpojumus dalībvalstī, kas nav valsts, kurā tie veic uzņēmējdarbību.

Dalībvalsts, kurā sniedz pakalpojumu, tās teritorijā nodrošina brīvu piekļuvi pakalpojumu darbībai un brīvību veikt pakalpojumu darbību.

Dalībvalstis nenosaka, ka – lai attiecīgās dalībvalsts teritorijā piekļūtu pakalpojumu darbībai vai to veiktu – jāizpilda jebkādas prasības, kas neatbilst šādiem principiem:

a) nediskriminēšana – prasība nedrīkst būt ne tieši, ne netieši diskriminējoša attiecībā uz valstspiederību vai – juridisko personu gadījumā – attiecībā uz dalībvalsti, kurā tās veic uzņēmējdarbību [iedibinātas];

b) nepieciešamība – prasībai jābūt pamatotai ar sabiedriskās kārtības, valsts drošības, veselības aizsardzības vai vides aizsardzības iemesliem;

c) samērīgums – prasībai jābūt piemērotai, lai sasniegtu noteikto mērķi, un tā nedrīkst būt augstāka, nekā ir nepieciešams šā mērķa sasniegšanai.

2. Dalībvalstis nedrīkst ierobežot tāda pakalpojumu sniedzēja pakalpojumu sniegšanas brīvību, kas veic uzņēmējdarbību [iedibināts] citā dalībvalstī, piemērojot jebkuru no šādām prasībām:

[..]

b) pakalpojumu sniedzēja pienākums saņemt atļauju no to kompetentajām iestādēm, tostarp būt iekļautam reģistrā vai reģistrēties profesionālā organizācijā vai apvienībā to teritorijā, izņemot gadījumos, ja to paredz šī direktīva vai citi Kopienas tiesību akti;

[..]."

Direktīva 2015/1535

12 Direktīvas 2015/1535 1. panta 1. punktā ir noteikts:

"Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

[..]

b) "pakalpojums" ir jebkāds Informācijas sabiedrības pakalpojums, tas ir, jebkāds pakalpojums, ko parasti sniedz par atlīdzību no attāluma, ar elektroniskiem līdzekļiem un pēc pakalpojumu saņēmēja individuāla pieprasījuma.

[..]

e) "noteikumi par pakalpojumiem" ir vispārīga rakstura prasība attiecībā uz pakalpojumu sniegšanas uzsākšanu un veikšanu b) apakšpunkta nozīmē, jo īpaši – noteikumi par pakalpojumu sniedzēju, pakalpojumiem un pakalpojumu saņēmēju, izņemot noteikumus, kas nav [konkrēti] paredzēti minētajā apakšpunktā noteiktajiem pakalpojumiem.

[..]

f) "tehniskie noteikumi" ir tehniskas specifikācijas un citas prasības vai noteikumi par pakalpojumiem, ietverot attiecīgus administratīvus noteikumus, kuru ievērošana ir obligāta, *de jure* vai *de facto*, tirdzniecības, pakalpojumu sniegšanas, pakalpojumu sniedzēja izveidošanas vai izmantošanas gadījumā kādā dalībvalstī vai lielā tās daļā, kā arī dalībvalstu normatīvie un administratīvie akti, izņemot 7. pantā minētos, kas aizliedz ražojuma ražošanu, importu, tirdzniecību vai izmantošanu vai kas aizliedz pakalpojumu sniegšanu vai izmantošanu vai arī aizliedz veikt uzņēmējdarbību kā pakalpojumu sniedzējam;

[..]."

13 Šīs direktīvas 5. panta 1. punkta pirmajā daļā ir paredzēts:

"Saskaņā ar [neskarot] 7. pantu[,] dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmu jebkuru tehnisko noteikumu projektu, izņemot gadījumus, ja tas pārņem visu starptautiskā vai Eiropas standarta tekstu – tādā gadījumā pietiek ar informāciju par attiecīgo standartu; tās paziņo Komisijai pamatojumu šādu tehnisku noteikumu pieņemšanas vajadzībai, ja minētais pamatojums jau nav paskaidrots projektā."

Itālijas tiesības

Likums Nr. 249/97

14 1997. gada 31. jūlija *legge n. 249 – Istituzione dell'Autorità per le garanzie nelle comunicazioni e norme sui sistemi delle telecomunicazioni e radiotelevisivo* (Likums Nr. 249, ar ko tiek izveidota Komunikāciju regulatīvā iestāde un noteiktas normas par telesakaru un radiotelevīzijas sistēmām; 1997. gada 31. jūlija *GURI* Nr. 177 kārtējais pielikums), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar 2020. gada 30. decembra *legge n. 178 – Bilancio di previsione dello Stato per l'anno finanziario 2021 e bilancio pluriennale per il triennio 2021-2023* (Likums Nr. 178 par valsts budžetu

2021. finanšu gadam un daudzgadu budžetu trīs gadu periodam no 2021. līdz 2023. gadam; 2020. gada 30. decembra *GURI* Nr. 322 kārtējais pielikums) (turpmāk tekstā – "Likums Nr. 249/97"), 1. panta 6. punkta a) apakšpunkta 5. punktā un c) apakšpunkta 14.*bis* punktā ir paredzēts:

"[*AGCOM*] uzdevumi ir šādi:

a) Infrastruktūras un tīklu komisija:

[..]

5) uztur Komunikāciju operatoru reģistru [(turpmāk tekstā – "KOR")], kurā saskaņā ar šo likumu ir jāreģistrējas [..] tiešsaistes starpniecības pakalpojumu un tiešsaistes meklētājprogrammu pakalpojumu sniedzējiem, kas piedāvā pakalpojumus Itālijā, pat ja tie Itālijā nav iedibināti [..]. [Tā] pieņem nolikumu, kurš konkrēti attiecas uz [KOR] organizēšanu un uzturēšanu un kurā ir izklāstīti kritēriji to personu noteikšanai, kam ir jāreģistrējas, – papildus personām, kas jau ir reģistrētas [KOR] šā likuma spēkā stāšanās dienā;

[..]

c) [*AGCOM*] Padome:

[..]

14.*bis*) nodrošina Regulas [2019/1150] pienācīgu un efektīvu piemērošanu, tostarp pieņemot vadlīnijas, ieviešot rīcības kodeksus un vācot atbilstošo informāciju".

15 Likuma Nr. 249/97 1. panta 31. punktā ir noteikts:

"Personām, kas neievēro saskaņā ar šo likumu izdotos [*AGCOM*] rīkojumus un brīdinājumus, uzliek naudas sodu [..]. Ja neievērošana attiecas uz pasākumiem, kas veikti saistībā ar noteikumu par dominējošo stāvokli pārkāpumu vai saskaņā ar Regulu [2019/1150], katrai attiecīgajai personai uzliek naudas sodu, kurš nedrīkst būt mazāks par 2 % un lielāks par 5 % no attiecīgās personas apgrozījuma pēdējā finanšu gadā, kas noslēgts pirms [paziņojuma par šo neievērošanu] sniegšanas [..]."

Likums Nr. 266/05

16 2005. gada 23. decembra *legge n. 266 – Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2006)* [Likums Nr. 266 par valsts gada un daudzgadu budžeta veidošanas noteikumiem (2006. gada finanšu likums)]; 2005. gada 29. decembra *GURI* Nr. 302 kārtējais pielikums), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar 2020. gada 30. decembra Likumu Nr. 178 (turpmāk tekstā – "Likums Nr. 266/05"), 1. panta 66.*bis* punktā ir paredzēts:

"Pirmoreiz piemērojot iemaksu, kas jāmaksā Likuma [Nr. 249/97] 1. panta 6. punkta a) apakšpunkta 5. punktā norādītajiem tiešsaistes starpniecības un tiešsaistes meklētājprogrammu pakalpojumu sniedzējiem, tās apmērs 2021. gadā ir noteikts 0,15 % no ieņēmumiem, kuri – pat ja tie norādīti ārvalstīs iedibināto sabiedrību bilancē – ir gūti valsts teritorijā un kuri ir saistīti ar iepriekšējā gada finanšu pārskatos norādīto produkcijas vērtību, vai – attiecībā uz subjektiem, kuriem nav pienākuma sagatavot šos finanšu pārskatus – ar citiem līdzvērtīgiem grāmatvedības uzskaites posteņiem, kas apliecina kopējo produkcijas vērtību. Turpmākajos gados iespējamās izmaiņas iemaksas apmērā un

samaksas kārtībā [*AGCOM*] var noteikt, nepārsniedzot 0,2 % robežvērtību no ieņēmumiem, kas aprēķināti saskaņā ar iepriekšējo teikumu."

Lēmums Nr. 666/08

17 2008. gada 26. novembrī *AGCOM* pieņēma *delibera n. 666/08/CONS – Regolamento per l'organizzazione e la tenuta del Registro degli operatori di comunicazione* (Lēmums Nr. 666/08/CONS par nolikumu, kas nosaka Komunikāciju operatoru reģistra organizāciju un uzturēšanu; 2009. gada 31. janvāra *GURI* Nr. 25) (turpmāk tekstā – "Lēmums Nr. 666/08").

18 Lēmuma Nr. 666/08 A pielikumā ietvertā KOR organizēšanas un uzturēšanas nolikuma (turpmāk tekstā – "*AGCOM* nolikums par KOR") 2. pantā ir uzskaitītas to subjektu kategorijas, kuriem ir jāreģistrējas KOR.

19 Atbilstoši *AGCOM* nolikuma par KOR 5. pantam:

"1. Šā nolikuma 2. pantā minētie subjekti iesniedz [*AGCOM*] pieteikumu reģistrācijai [KOR]

[..]

3. Šā nolikuma 2. pantā minētie subjekti atkarībā no savas juridiskās formas iesniedz paziņojumus par sabiedrības pamatmērķi, tās pārvaldes institūciju, sabiedrības struktūru un par darbību, kas veikta atbilstoši [Lēmuma Nr. 666/08] B pielikumam.

[..]"

20 Šā nolikuma 24. pantā ir noteikts:

"Par šā nolikuma pārkāpumiem soda saskaņā ar [1997. gada 31. jūlija Likuma Nr. 249] 1. panta 29.–32. punktu."

21 Lēmuma Nr. 666/08 B pielikums attiecas uz obligātajiem paziņojumiem saistībā ar reģistrēšanu KOR.

Lēmums Nr. 200/21

22 2021. gada 17. jūnijā *AGCOM* pieņēma *delibera n. 200/21/CONS – Modifiche alla delibera n. 666/08/CONS recante "regolamento per la tenuta del Registro degli Operatori di Comunicazione" a seguito dell'entrata in vigore della legge 30 dicembre 2020, n. 178 – Bilancio di previsione dello Stato per l'anno finanziario 2021 e bilancio pluriennale per il triennio 2021-2023* (Lēmums Nr. 200/21/CONS par Lēmuma Nr. 666/08/CONS, kas ietver "Komunikāciju operatoru reģistra uzturēšanas nolikumu", grozījumiem saistībā ar 2020. gada 30. decembra Likuma Nr. 178 par valsts budžetu 2021. finanšu gadam un daudzgadu budžetu trīs gadu periodam no 2021. līdz 2023. gadam stāšanos spēkā; turpmāk tekstā – "Lēmums Nr. 200/21").

23 Lēmuma Nr. 200/21 preambulā ir paredzēts:

"[..]

[ņemot vērā] Regulu 2019/1150, it īpaši tās 1. panta 2. punktu, [..]

[tā kā] [2020. gada 30. decembra] Likumā [Nr. 178], piemērojot Regulu 2019/1150, cita starpā ir paredzēts pienākums reģistrēties [KOR] tiešsaistes starpniecības un tiešsaistes meklētājprogrammu pakalpojumu sniedzējiem, kas piedāvā pakalpojumus Itālijā, pat ja tie Itālija nav iedibināti [..]".

24 Ar šā lēmuma 1. panta 1. punktu tika grozīts *AGCOM* nolikuma par KOR 2. pantā ietvertais saraksts, tajā iekļaujot šādas subjektu kategorijas:

"[..]

m. tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzēji: fiziskas vai juridiskas personas, kuras, pat ja tās nav iedibinātas vai nedzīvo valsts teritorijā, sniedz vai piedāvā sniegt Regulā 2019/1150 definētos tiešsaistes starpniecības pakalpojumus komerciālajiem lietotājiem, kuri ir iedibināti vai dzīvo Itālijā;

n. tiešsaistes meklētājprogrammu pakalpojumu sniedzēji: fiziskas vai juridiskas personas, kuras, pat ja tās nav iedibinātas vai nedzīvo valsts teritorijā, sniedz vai piedāvā sniegt Regulā 2019/1150 definētos tiešsaistes meklētājprogrammu pakalpojumus itāļu valodā vai komerciālajiem lietotājiem, kuri ir iedibināti vai dzīvo Itālijā.

[..]"

25 Ar minētā lēmuma 3. pantu Lēmuma Nr. 666/08 B pielikums tika grozīts, cita starpā iekļaujot šādu tekstu:

"[..]

Paziņojumi par elektronisko sakaru pakalpojumu sniedzēju, ekonomikas dalībnieku, kas veic zvanu centru darbības, personu, kas netieši izmanto valsts numerācijas resursus, tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzēju un tiešsaistes meklētājprogrammu pakalpojumu sniedzēju akcionāriem:

1. Elektronisko sakaru pakalpojumu sniedzēji, ekonomikas dalībnieki, kas veic zvanu centru darbības, personas, kas netieši izmanto valsts numerācijas resursus, tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzēji un tiešsaistes meklētājprogrammu pakalpojumu sniedzēji, kuru juridiskā forma ir kapitālsabiedrība vai kooperatīvs, iesniedzot reģistrācijas pieteikumu, sniedz paziņojumu, kas sagatavots saskaņā ar 5/1/ROC, 5/2/ROC, 5/3/ROC un 5/4/ROC veidlapām un kas ietver:
   a) norādi par pamatkapitālu, dalībnieku sarakstu un īpašumtiesībām uz akcijām ar balsstiesībām. Biržā kotētajām sabiedrībām ir jāpaziņo tikai tās kapitāldaļas ar balsstiesībām, kas pārsniedz 2 % no pamatkapitāla, attiecībā uz katru no tām, izmantojot 5/5/ROC veidlapu, norādot attiecīgās kontrolpaketes [..];
   b) norādi par to sabiedrību pamatkapitālu, dalībnieku sarakstu un īpašumtiesībām uz akcijām ar balsstiesībām (ja tās pārsniedz 2 %), kurām pieder reģistrējamās sabiedrības akcijas vai daļas;
   c) norādi uz fiduciāra vērtspapīriem, personas aizstāšanu vai citu ierobežojumu esamību attiecībā uz a) un b) apakšpunktā minēto sabiedrību akcijām vai daļām.

2. Elektronisko sakaru pakalpojumu sniedzēji, ekonomikas dalībnieki, kas veic zvanu centru darbības, personas, kas netieši izmanto valsts numerācijas resursus, tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzēji un tiešsaistes meklētājprogrammu pakalpojumu sniedzēji, kuru juridiskā forma ir personālsabiedrība, iesniedzot reģistrācijas pieteikumu, sniedz paziņojumu, kas sagatavots saskaņā ar 5/3/ROC veidlapu un kas ietver dalībnieku sarakstu."

Lēmums Nr. 14/21

26 Ar 2021. gada 5. novembra *provvedimento presidenziale n. 14/21/PRES – recante "Misura e modalità di versamento del contributo dovuto all'Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni per l'anno 2021 dai soggetti che operano nel settore dei servizi di intermediazione online e dei motori di ricerca online*" (Priekšsēdētāja lēmums Nr. 14/21/PRES "Iemaksas, ko personas, kuras darbojas tiešsaistes starpniecības un tiešsaistes meklētājprogrammu pakalpojumu tirgū, veic Komunikāciju regulatīvajai iestādei, apmērs un maksāšanas kārtība 2021. gadā"), ko *AGCOM* apstiprinājusi ar 2021. gada 11. novembra *delibera n. 368/21/CONS* (Lēmums Nr. 368/21/CONS) (2021. gada 23. decembra *GURI* Nr. 304; turpmāk tekstā – "Lēmums Nr. 14/21"), tika precizēts Likuma Nr. 266/05 1. panta 66.*bis* punktā paredzētās iemaksas apmērs un kārtība, kādā to maksā tiešsaistes starpniecības un tiešsaistes meklētājprogrammu pakalpojumu sniedzēji.

Pamatlietas un prejudiciālie jautājumi

27 *Airbnb*, kuras juridiskā adrese ir Īrijā, pārvalda nekustamā īpašuma starpniecības tiešsaistes portālu, kuram ir tāds pats nosaukums un kurš ļauj sasaistīt izīrētājus, kam ir izmitināšanas vietas, no vienas puses, un personas, kas meklē izmitināšanas vietu, no otras puses. *Airbnb* saņem no klienta maksājumu par mājokļa nodošanu rīcībā pirms īres sākuma un, ieturot komisijas naudu, pārskaita šo maksājumu izīrētājam pēc īres sākuma, ja īrnieks to nav apstrīdējis.

28 *Amazon*, kuras juridiskā adrese ir Luksemburgā, pārvalda tiešsaistes platformu, kas ļauj sasaistīt pārdevējus un patērētājus, lai tie varētu veikt savstarpējus preču pārdošanas darījumus.

29 Pēc grozījumiem valsts tiesiskajā regulējumā, kas izdarīti, pirmkārt, ar 2020. gada 30. decembra Likumu Nr. 178 un, otrkārt, ar Lēmumiem Nr. 200/21 un Nr. 14/21, kurus pieņēmušas Itālijas iestādes, it īpaši, lai nodrošinātu Regulas 2019/1150 piemērošanu (turpmāk tekstā – "strīdīgie valsts pasākumi"), *Airbnb* un *Amazon* kā tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzējiem kopš tā laika ir pienākums – kura neizpildes gadījumā ir paredzēts sods – reģistrēties *AGCOM* uzturētajā reģistrā KOR un tātad paziņot šai iestādei noteiktu informāciju, kā arī pārskaitīt tai finanšu iemaksu.

30 *Airbnb* un *Amazon* katra cēla prasību *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Lacio Reģionālā administratīvā tiesa, Itālija), proti, iesniedzējtiesā, citastarp lūdzot atzīt Lēmumus Nr. 200/21 un Nr. 14/21 par spēkā neesošiem.

31 Minētajā tiesā *Airbnb* un *Amazon* apgalvo, ka strīdīgie valsts pasākumi, ciktāl ar tiem šīm sabiedrībām ir noteikti šā sprieduma 29. punktā minētie pienākumi, ir pretrunā pakalpojumu sniegšanas brīvības principam, Regulai 2019/1150 un vairākām direktīvām.

32 Šajā ziņā minētā tiesa atgādina, pirmām kārtām, ka pēc Regulas 2019/1150 pieņemšanas Itālijas likumdevējs ar 2020. gada 30. decembra Likumu Nr. 178 grozīja 1997. gada 31. jūlija Likumu Nr. 249 un 2005. gada 23. decembra Likumu Nr. 266.

33 Tādējādi, pirmkārt, pienākums reģistrēties *AGCOM* uzturētajā KOR esot attiecināts arī uz tiešsaistes starpniecības pakalpojumu un tiešsaistes meklētājprogrammu pakalpojumu sniedzējiem (turpmāk tekstā – "attiecīgie pakalpojumu sniedzēji"), kas piedāvā pakalpojumus Itālijas Republikas teritorijā, pat ja tie nav iedibināti šajā dalībvalstī [Likuma Nr. 249/97 1. panta 6. punkta a) apakšpunkta 5. punkts].

34 Otrkārt, *AGCOM* esot uzdots uzraudzīt Regulas 2019/1150 piemērošanu, citastarp vācot informāciju [Likuma Nr. 249/97 1. panta 6. punkta c) apakšpunkta 14.*bis* punkts].

35 Treškārt, gadījumā, ja netiek ievēroti pasākumi, kurus *AGCOM* veikusi Regulas 2019/1150 piemērošanai, attiecīgajai personai tiek uzlikts naudas sods, kas nevar būt mazāks par 2 % un lielāks par 5 % no šīs personas apgrozījuma pēdējā finanšu gadā, kas noslēgts pirms paziņojuma par šo neievērošanu sniegšanas (Likuma Nr. 249/97 1. panta 31. punkta otrais teikums).

36 Ceturtkārt, attiecīgajiem pakalpojumu sniedzējiem tagad esot jāveic finanšu iemaksa, lai segtu kopējo administratīvo izmaksu summu, kas radušās, veicot regulēšanas, uzraudzības, strīdu izšķiršanas un sankciju noteikšanas uzdevumus, kuri *AGCOM* uzticēti ar 2020. gada 30. decembra Likumu Nr. 178 (Likuma Nr. 266/05 1. panta 66.*bis* punkts).

37 Otrām kārtām, iesniedzējtiesa norāda, ka ar Lēmumu Nr. 200/21 *AGCOM* grozīja Lēmumu Nr. 666/08, kura A pielikumā ir ietverts *AGCOM* nolikums par KOR, lai ņemtu vērā Itālijas likumdevēja Regulas 2019/1150 piemērošanai noteiktos pasākumus.

38 Minēta tiesa precizē, ka, lai reģistrētos KOR, attiecīgajiem pakalpojumu sniedzējiem ir jāaizpilda vairākas veidlapas, kas attiecas ne tikai uz to veikto darbību, bet arī uz to organizāciju. Piemēram, tiem esot jāpaziņo informācija par pamatkapitālu, akcionāru vārdiem vai nosaukumiem un attiecīgajām to īpašumā esošajām kapitāldaļām ar balsstiesībām, pārvaldes institūcijas sastāvu un pilnvaru termiņu, kā arī juridiskā pārstāvja un pārvaldnieku identitāti. Sniegtā informācija esot jāatjaunina katru gadu. *AGCOM* nolikuma par KOR noteikumu pārkāpuma gadījumā tiekot uzlikti naudas sodi.

39 Ņemot vērā šos apstākļus, iesniedzējtiesa uzskata, ka pienākums veikt finanšu iemaksu un reģistrēties KOR vairākos aspektos varētu būt nesaderīgs ar Savienības tiesībām, it īpaši ar pakalpojumu sniegšanas brīvības principu, Regulu 2019/1150 un vairākām direktīvām.

40 Attiecībā uz Regulu 2019/1150 minētā tiesa uzskata, ka nav nekādas saiknes starp tajā paredzēto pienākumu ievērošanu un reģistrācijai KOR prasīto informāciju, kas galvenokārt attiecas uz attiecīgo subjektu "īpašumtiesību struktūru" un administratīvo organizāciju. Minētā tiesa uzskata, ka Itālijas iestādes savā tiesību sistēmā ir ieviesušas tiesību normas, kurās paredzēta kontrole pār šiem pakalpojumu sniedzējiem raksturīgajiem elementiem, kura esot pilnīgi atšķirīga no šajā regulā paredzētās kontroles, kas attiecas uz to, kā šie pakalpojumu sniedzēji ievēro minētajā regulā paredzētos pienākumus.

41 Saistībā ar Direktīvu 2015/1535 iesniedzējtiesa, atsaucoties uz tās 1. un 5. pantu, uzskata, ka ar valsts tiesību normām, ar kurām attiecīgajiem pakalpojumu sniedzējiem ir noteikts pienākums reģistrēties KOR, ir konkrēti ieviesta vispārīga prasība attiecībā uz informācijas sabiedrības pakalpojumu sniegšanu un ka tāpēc – tā kā šīs normas iepriekš nav paziņotas Komisijai – uz tām nevar atsaukties attiecībā pret privātpersonām.

42 Attiecībā uz pakalpojumu sniegšanas brīvības principu, kas paredzēts LESD 56. pantā un konkretizēts Direktīvās 2000/31 un 2006/123, iesniedzējtiesa norāda, pirmkārt, ka Direktīvas 2000/31 3. pantā ir noteikts princips, saskaņā ar kuru "koordinētajā jomā" tās 2. panta h) punkta izpratnē informācijas sabiedrības pakalpojumiem ir jāpiemēro tās dalībvalsts tiesiskais regulējums, kurā pakalpojumu sniedzējs ir iedibināts, un pasākumus, ar kuriem tiek izdarīta atkāpe no šī principa, dalībvalstis var veikt, tikai ievērojot noteiktus materiāltiesiskus un procesuālus nosacījumus, kas ir definēti minētā 3. panta 4. punktā. Minētā tiesa uzskata, ka strīdīgie valsts pasākumi neatbilst šiem nosacījumiem.

43 Otrkārt, iesniedzējtiesa atgādina, ka saskaņā ar Direktīvas 2006/123 16. pantu dalībvalstis nedrīkst ierobežot citā dalībvalstī iedibinātā pakalpojumu sniedzēja pakalpojumu sniegšanas brīvību, nosakot šim pakalpojumu sniedzējam pienākumu saņemt atļauju no to kompetentajām iestādēm, tostarp reģistrēties reģistrā, izņemot gadījumus, kas paredzēti šajā direktīvā vai citos Savienības tiesību aktos. Minētās tiesa ieskatā uz strīdīgajiem valsts pasākumiem šādi gadījumi neattiecas.

44 Šajos apstākļos *Tribunale amministrativo regionale per il Lazio* (Lacio Reģionālā administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai Regula [2019/1150] nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kurā – ar mērķi veicināt taisnīgumu un pārredzamību komerciālajiem lietotājiem paredzētos tiešsaistes starpniecības pakalpojumos, tostarp pieņemot vadlīnijas, ieviešot rīcības kodeksus un vācot būtisku informāciju, – tiešsaistes starpniecības un tiešsaistes meklētājprogrammu pakalpojumu sniedzējiem ir paredzēts pienākums reģistrēties reģistrā, kas paredz būtiskas informācijas par to organizāciju nosūtīšanu un finanšu iemaksas veikšanu, kā arī sodu piemērošanu neizpildes gadījumā?

2) Vai Direktīva [2015/1535] liek dalībvalstīm paziņot Komisijai par pasākumiem, ar kuriem tiešsaistes starpniecības un tiešsaistes meklētājprogrammu pakalpojumu sniedzējiem ir paredzēts pienākums reģistrēties reģistrā, kas paredz būtiskas informācijas par to organizāciju nosūtīšanu un finanšu iemaksas veikšanu, kā arī sodu piemērošanu neizpildes gadījumā? Ja atbilde ir apstiprinoša, vai [šī] direktīva ļauj privāttiesību subjektam iebilst, ka tam tiek piemēroti pasākumi, kuri nav paziņoti Komisijai?

3) Vai Direktīvas [2000/31] 3. pants liedz valstu iestādēm pieņemt tādas tiesību normas, ar kurām, deklarējot mērķi veicināt taisnīgumu un pārredzamību komerciālajiem lietotājiem paredzētos tiešsaistes starpniecības pakalpojumos, tostarp pieņemot vadlīnijas, ieviešot rīcības kodeksus un vācot būtisku informāciju, citā [dalībvalstī] reģistrētajiem operatoriem ir paredzēti tādi administratīva un finansiāla rakstura papildu pienākumi kā reģistrācija reģistrā, kas paredz būtiskas informācijas par to organizāciju nosūtīšanu un finanšu iemaksas veikšanu, kā arī sodu piemērošanu neizpildes gadījumā?

4) Vai LESD 56. pantā un Direktīvas [2006/123] 16. pantā paredzētais pakalpojumu sniegšanas brīvības princips liedz valstu iestādēm pieņemt tādas tiesību normas, ar kurām, deklarējot mērķi veicināt taisnīgumu un pārredzamību komerciālajiem lietotājiem paredzētos tiešsaistes starpniecības pakalpojumos, tostarp pieņemot vadlīnijas, ieviešot rīcības kodeksus un vācot būtisku informāciju, citā [dalībvalstī] reģistrētajiem operatoriem ir paredzēti tādi administratīva un finansiāla rakstura papildu pienākumi kā reģistrācija reģistrā, kas paredz būtiskas informācijas par to organizāciju nosūtīšanu un finanšu iemaksas veikšanu, kā arī sodu piemērošanu neizpildes gadījumā?

5) Vai Direktīvas [2000/31] 3. panta 4. punkta b) apakšpunkts liek dalībvalstīm paziņot Komisijai par pasākumiem, ar kuriem tiešsaistes starpniecības un tiešsaistes meklētājprogrammu pakalpojumu sniedzējiem ir paredzēts pienākums reģistrēties reģistrā, kas paredz būtiskas informācijas par to organizāciju nosūtīšanu un finanšu iemaksas veikšanu, kā arī sodu piemērošanu neizpildes gadījumā? Ja atbilde ir apstiprinoša, vai [šī] direktīva ļauj privāttiesību subjektam iebilst, ka tam tiek piemēroti pasākumi, kuri nav paziņoti Komisijai?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo, trešo un ceturto jautājumu

45 Ar pirmo, trešo un ceturto jautājumu, kas ir jāizskata kopā un pirmām kārtām, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai LESD 56. pants, Direktīvas 2006/123 16. pants vai Direktīvas 2000/31 3. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā pasākumi, kurus dalībvalsts veic ar deklarēto mērķi nodrošināt Regulas 2019/1150 pienācīgu un efektīvu piemērošanu un atbilstoši kuriem – neizpildes gadījumā paredzot sodu – citā dalībvalstī iedibinātiem tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzējiem, lai tie varētu sniegt savus pakalpojumus pirmajā dalībvalstī, ir jāreģistrējas šīs dalībvalsts iestādes uzturētā reģistrā, jāpaziņo šai iestādei noteikta detalizēta informācija par savu organizāciju, kā arī jāsamaksā tai finanšu iemaksa.

46 Iesākumā jānorāda, ka atbilstoši Direktīvas 2006/123 – kas pieņemta, pamatojoties uz EKL 47. panta 2. punktu un 55. pantu, kuru formulējums būtībā ir pārņemts attiecīgi LESD 53. panta 1. punktā un 62. pantā, – 1. panta 1. punktam šīs direktīvas mērķis citastarp ir atvieglot pakalpojumu brīvu apriti. Savukārt Direktīvas 2000/31 – kas pieņemta, pamatojoties uz EKL 47. panta 2. punktu, 55. un 95. pantu, kuru formulējums būtībā ir pārņemts attiecīgi LESD 53. panta 1. punktā, 62. un 114. pantā, – mērķis saskaņā ar tās 1. panta 1. punktu ir veicināt pienācīgu iekšējā tirgus darbību, nodrošinot brīvu informācijas sabiedrības pakalpojumu apriti starp dalībvalstīm.

47 Tā kā abās šajās direktīvās ir konkretizēta LESD 56. pantā nostiprinātā pakalpojumu sniegšanas brīvība, gadījumā, ja tiktu konstatēts, ka kāda no šīm direktīvām nepieļauj tādus valsts pasākumus kā pamatlietā aplūkotie, pirmais, trešais un ceturtais jautājums nebūtu jāskata no minētā panta viedokļa.

48 Runājot par minēto 56. pantu, kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumu 6. punktā, ir taisnība, ka saskaņā ar judikatūru tas ir piemērojams pasākumiem nodokļu aplikšanas jomā, kas ir izslēgti no Direktīvas 2000/31 piemērošanas jomas atbilstoši tās 1. panta 5. punkta a) apakšpunktam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 22. decembris, *Airbnb Ireland* un *Airbnb Payments UK*, C-83/21, EU:C:2022:1018, 38. punkts). Tomēr aplūkojamajā lietā ne iesniedzējtiesa, ne Itālijas valdība neapgalvo, ka strīdīgie valsts pasākumi būtu saistīti ar nepieciešamību nodrošināt fiskālo saistību izpildi.

49 Turklāt jānorāda, ka Direktīvas 2006/123 3. panta 1. punktā citastarp ir paredzēts: ja šīs direktīvas noteikumi ir pretrunā noteikumiem kādā citā Savienības tiesību aktā, ar kuru regulē īpašus aspektus piekļuvei kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai konkrētās nozarēs, šā cita tiesību akta noteikumi prevalē un tos piemēro attiecīgajās nozarēs.

50 Ņemot vērā, ka Direktīvas 2000/31 3. pants attiecas uz īpašiem aspektiem saistībā ar piekļuvi informācijas sabiedrības pakalpojumu darbībai un šīs darbības veikšanu, kā to būtībā norādījis ģenerāladvokāts secinājumu 204.–207. punktā, gadījumā, ja tiktu konstatēts, pirmkārt, ka šī tiesību norma attiecas uz tādiem valsts pasākumiem kā pamatlietā aplūkotie un, otrkārt, ka šī tiesību norma nepieļauj minētos pasākumus, pirmais, trešais un ceturtais jautājums nebūtu jāskata no Direktīvas 2006/123 viedokļa.

51 Tādēļ vispirms būtu jāsāk ar Direktīvas 2000/31 3. panta interpretāciju.

52 Šajā ziņā jāatgādina, ka šā 3. panta l. punktā ir paredzēts, ka katra dalībvalsts nodrošina, ka informācijas sabiedrības pakalpojumi, ko piedāvā pakalpojumu sniedzējs, kurš iedibināts tās teritorijā, atbilst valsts noteikumiem, kas piemērojami šajā dalībvalstī un kas ietilpst koordinētajā jomā. Minētā 3. panta 2. punktā ir precizēts, ka dalībvalstis tādu iemeslu dēļ, kas saistīti ar koordinēto jomu, nedrīkst ierobežot brīvību sniegt informācijas sabiedrības pakalpojumus no citas dalībvalsts.

53 Turklāt saskaņā ar Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktu dalībvalstis, ievērojot zināmus kumulatīvus nosacījumus, var attiecībā uz noteiktu koordinētajā jomā ietilpstošu informācijas sabiedrības pakalpojumu veikt pasākumus, kas veido atkāpi no informācijas sabiedrības pakalpojumu brīvas aprites principa (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 19. decembris, *Airbnb Ireland*, C-390/18, EU:C:2019:1112, 83. punkts).

54 Attiecībā uz Direktīvas 2000/31 3. pantā paredzēto "koordinēto jomu" ir jāprecizē, ka šīs direktīvas 2. panta h) punktā šī joma ir definēta tādējādi, ka tā aptver prasības, kas noteiktas dalībvalstu juridiskajās sistēmās un kas piemērojamas informācijas sabiedrības pakalpojumu sniedzējiem vai informācijas sabiedrības pakalpojumiem, neatkarīgi no tā, vai šīs prasības ir vispārējas, vai arī tās ir īpaši izveidotas šiem pakalpojumiem vai pakalpojumu sniedzējiem. Šī joma attiecas uz prasībām, kuras pakalpojuma sniedzējam jāievēro attiecībā uz informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības sākšanu, piemēram, prasībām, kas saistītas ar kvalifikāciju, atļauju saņemšanu vai paziņošanu, un informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanu, piemēram, prasībām, kas saistītas ar pakalpojuma sniedzēja uzvedību, pakalpojumu kvalitāti vai saturu.

55 Tādējādi Direktīva 2000/31 ir balstīta uz principa par kontroli izcelsmes dalībvalstī un savstarpējas atzīšanas principa piemērošanu tādējādi, ka šīs direktīvas 2. panta h) punktā definētajā koordinētajā jomā informācijas sabiedrības pakalpojumi tiek reglamentēti tikai tajā dalībvalstī, kuras teritorijā ir iedibināti šo pakalpojumu sniedzēji (spriedums, 2023. gada 9. novembris, *Google Ireland* u.c., C-376/22, EU:C:2023:835, 42. punkts).

56 Tātad, no vienas puses, katrai dalībvalstij kā informācijas sabiedrības pakalpojumu izcelsmes dalībvalstij ir jāreglamentē šie pakalpojumi un tālab jāaizsargā Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunkta i) punktā minētie vispārējo interešu mērķi (spriedums, 2023. gada 9. novembris, *Google Ireland* u.c., C-376/22, EU:C:2023:835, 43. punkts).

57 No otras puses, saskaņā ar savstarpējās atzīšanas principu katrai dalībvalstij kā informācijas sabiedrības pakalpojumu galamērķa dalībvalstij ir pienākums neierobežot šo pakalpojumu brīvu apriti, pieprasot ievērot tās noteiktos papildu pienākumus koordinētajā jomā (spriedums, 2023. gada 9. novembris, *Google Ireland* u.c., C-376/22, EU:C:2023:835, 44. punkts).

58 No tā izriet, ka Direktīvas 2000/31 3. pantam – izņemot atkāpes, kas atļautas ar šī panta 4. punktā paredzētajiem nosacījumiem, – ir pretrunā tas, ka informācijas sabiedrības pakalpojuma sniedzējam, kurš vēlas sniegt šo pakalpojumu dalībvalstī, kas nav tā iedibināšanās dalībvalsts, tiek piemērotas šīs citas dalībvalsts noteiktās prasības koordinētajā jomā.

59 Aplūkojamajā gadījumā nav strīda par to, ka ar strīdīgajiem valsts pasākumiem – ciktāl ar tiem tiek prasīts, lai tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzēji, kas ir iedibināti citās dalībvalstīs, nevis Itālijas Republikā, ievērotu šā sprieduma 29. punktā minētos pienākumus, neizpildes gadījumā paredzot sodus, – tiem ir likts izpildīt nosacījumus, kas nav prasīti to iedibināšanās dalībvalstī.

60 Tāpat netiek apstrīdēts, ka šie pakalpojumi ietilpst jēdzienā "informācijas sabiedrības pakalpojumi" Direktīvas 2000/31 2. panta a) punkta izpratnē.

61 Turpretim Itālijas valdība apgalvo, ka strīdīgajos valsts pasākumos paredzētie pienākumi neietilpst "koordinētajā jomā" šīs direktīvas 2. panta h) punkta izpratnē, jo, pirmkārt, attiecīgo pakalpojumu sniedzēji *de facto* var sākt un veikt šo pakalpojumu sniegšanas darbību, neizpildot pienākumu reģistrēties KOR, un ka, otrkārt, pienākuma nosūtīt informāciju *AGCOM* un samaksāt tai finanšu iemaksu mērķis ir ļaut minētajai iestādei īstenot savas uzraudzības funkcijas. Tādējādi šādi pienākumi neesot paredzēti tam, lai minēto pakalpojumu sniedzēji saņemtu atļauju uzsākt vai veikt informācijas sabiedrības pakalpojumu sniegšanas darbību.

62 Šajā ziņā, kā secinājumu 157.–161. punktā būtībā norādījis ģenerāladvokāts, pirmkārt, attiecībā uz pienākumu reģistrēties reģistrā, šī pienākuma neizpildes gadījumā paredzot sodu, apstāklis, ka pakalpojumu sniedzējs *de facto* var sākt un veikt informācijas sabiedrības pakalpojuma sniegšanas darbību, nepildot šo pienākumu, neietekmē nepieciešamību to izpildīt, lai tas varētu likumīgi veikt attiecīgo darbību.

63 Otrkārt, attiecībā uz pienākumu iesniegt dalībvalsts iestādei informāciju par attiecīgā uzņēmuma struktūru un organizāciju, kā arī pienākumu samaksāt šai iestādei finanšu iemaksu, arī šo pienākumu neizpildes gadījumā paredzot sodus, apstāklis, ka šie pienākumi ir noteikti, lai minētā iestāde uzraudzītu informācijas sabiedrības pakalpojumu darbības īstenošanas likumību, nekādi neietekmē minēto pienākumu tvērumu, proti, to, ka šādu pakalpojumu sniedzējiem, kas iedibināti citā dalībvalstī un vēlas sniegt šos pakalpojumus pirmajā dalībvalstī, ir jāpilda šie paši pienākumi.

64 Tātad pretēji tam, ko apgalvo Itālijas valdība, tādi pienākumi, kādi ir paredzēti strīdīgajos valsts pasākumos, ir prasības attiecībā uz informācijas sabiedrības pakalpojuma darbības veikšanu, un tādējādi šie pienākumi ietilpst "koordinētajā jomā" Direktīvas 2000/31 2. panta h) punkta izpratnē.

65 Tādēļ dalībvalsts veiktie pasākumi, saskaņā ar kuriem – neizpildes gadījumā paredzot sodu – citā dalībvalstī iedibinātiem tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzējiem, lai tie varētu sniegt savus pakalpojumus pirmajā dalībvalstī, jāreģistrējas šīs dalībvalsts iestādes uzturētā reģistrā, jāpaziņo šai iestādei noteikta detalizēta informācija par savu organizāciju, kā arī jāsamaksā tai finanšu iemaksa, ir pretrunā Direktīvas 2000/31 3. pantam, ja vien minētie pasākumi neatbilst šā 3. panta 4. punktā paredzētajiem nosacījumiem.

66 Šo interpretāciju nevar atspēkot Čehijas valdības arguments, ka minētais 3. pants varot nebūt pretrunā šādiem pasākumiem, ņemot vērā judikatūru par LESD 56. pantu, kas esot piemērojama pēc analoģijas un saskaņā ar ko valsts tiesību akti, kuri ir piemērojami visiem saimnieciskās darbības subjektiem, kas veic darbību valsts teritorijā, kuru mērķis nav regulēt kārtību, kādā

attiecīgie uzņēmumi sniedz pakalpojumus, un kuru ierobežojošā iedarbība, ko tie varētu radīt pakalpojumu sniegšanas brīvībai, ir pārāk nejauša un pārāk netieša, lai tajos noteikto pienākumu varētu uzskatīt par šķērsli šai brīvībai, nav pretrunā minētajā pantā noteiktajam aizliegumam (spriedums, 2022. gada 22. decembris, *Airbnb Ireland* un *Airbnb Payments UK*, C-83/21, EU:C:2022:1018, 45. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

67 Proti, kā ģenerāladvokāts būtībā norādījis secinājumu 166. un 167. punktā, pirmkārt, prasības, kas ietilpst koordinētajā jomā, nevar atbilst no šīs judikatūras izrietošajiem nosacījumiem, jo šo prasību mērķis jau pēc definīcijas ir reglamentēt piekļuvi informācijas sabiedrības pakalpojuma sniegšanas darbībai, kā arī šīs darbības veikšanu. Otrkārt, ar atvasināto tiesību aktu Savienības likumdevējs var konkretizēt LESD nostiprināto pamatbrīvību, radot apstākļus, kas šī tirgus pienācīgai darbībai ir vēl labvēlīgāki nekā tie, kas izriet no primārajām tiesībām (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūnijs, *Rina Services* u.c., C-593/13, EU:C:2015:399, 40. punkts).

68 Tātad ir jāpārbauda, vai tādi valsts pasākumi kā šā sprieduma 65. punktā minētie atbilst Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punktā paredzētajiem nosacījumiem.

69 Šajā nolūkā, pirmkārt, ir jāuzsver, kā tas izriet no paša šīs tiesību normas formulējuma, ka minētā norma var attiekties tikai uz pasākumiem, kas "pieņemti pret noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu".

70 Šajā ziņā jāatgādina, ka 2023. gada 9. novembra spriedumā *Google Ireland* u.c. (C-376/22, EU:C:2023:835) Tiesa nosprieda, ka Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka vispārīgi un abstrakti pasākumi, kuri attiecas uz noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu vispārīgu kategoriju un ir vienādi piemērojami visiem šīs pakalpojumu kategorijas pakalpojumu sniedzējiem, neietilpst jēdzienā "pasākumi, kas pieņemti pret noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu" šīs tiesību normas izpratnē.

71 Aplūkojamajā gadījumā, neskarot pārbaudi, kas jāveic iesniedzējtiesai, šķiet, ka strīdīgajiem valsts pasākumiem ir vispārīgs un abstrakts tvērums, tādējādi tos nevar kvalificēt kā "pasākumus, kas pieņemti pret noteiktu informācijas sabiedrības pakalpojumu" Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunkta izpratnē.

72 Turklāt saskaņā ar šo tiesību normu valsts pasākumiem, lai tos varētu uzskatīt par atbilstošiem minētajai normai, ir jābūt nepieciešamiem, lai nodrošinātu sabiedrisko kārtību, sabiedrības veselības aizsardzību, sabiedrības drošību vai patērētāju aizsardzību.

73 Tātad jāpārbauda, vai tas tā ir tādu valsts pasākumu gadījumā, kas veikti ar deklarēto mērķi nodrošināt Regulas 2019/1150 piemērošanu.

74 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas 2019/1150 1. panta 5. punktu šī regula neskar Savienības tiesību aktus, tostarp elektroniskās komercijas jomā.

75 Tā kā Direktīva 2000/31 acīmredzami ietilpst šajā jomā, tādi pasākumi kā strīdīgie valsts pasākumi var tikt uzskatīti par atbilstošiem šīs direktīvas 3. panta 4. punkta a) apakšpunktam, pamatojoties uz to, ka to mērķis ir nodrošināt Regulas 2019/1150 piemērošanu, tikai gadījumā, ja ir konstatējams, ka šīs regulas mērķis atbilst kādam no šajā tiesību normā uzskaitītajiem mērķiem.

76 No Regulas 2019/1150 7. un 51. apsvēruma izriet, ka tās mērķis ir izveidot Savienības līmenī obligāto noteikumu mērķtiecīgu kopumu, lai iekšējā tirgū nodrošinātu taisnīgu, paredzamu, ilgtspējīgu un uzticamu tiešsaistes uzņēmējdarbības vidi. It īpaši par labu komerciālajiem lietotājiem šīs regulas 2. panta 1. punkta izpratnē (turpmāk tekstā – "komerciālie lietotāji") būtu jānodrošina pienācīga pārredzamība, kā arī efektīvas tiesiskās aizsardzības iespējas visā Savienībā, lai Savienībā sekmētu pārrobežu darījumdarbību un tādējādi pareizu iekšējā tirgus darbību.

77 Minētās regulas 1. panta 1. punktā ir precizēts, ka tās mērķis ir veicināt iekšējā tirgus pienācīgu darbību, izklāstot noteikumus, kas garantē, ka komerciālajiem lietotājiem un korporatīvo tīmekļvietņu lietotājiem saistībā ar tiešsaistes meklētājprogrammām tiek nodrošināta pienācīga pārredzamība, taisnīgums un efektīvi tiesiskās aizsardzības līdzekļi.

78 Kā secinājumu 186.–190. punktā būtībā norādījis ģenerāladvokāts, pat ja tiktu pieņemts, ka tādu valsts pasākumu kā strīdīgie valsts pasākumi mērķis būtu nodrošināt Regulas 2019/1150 mērķa sasniegšanu, nepastāv tieša saikne starp šo mērķi, no vienas puses, un Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunkta i) punktā uzskaitītajiem mērķiem, kas atgādināti šā sprieduma 72. punktā, no otras puses.

79 Proti, ir skaidrs, ka Regulas 2019/1150 mērķis neattiecas ne uz sabiedrisko kārtību, ne uz sabiedrības veselības aizsardzību, ne arī uz sabiedrības drošību.

80 Attiecībā uz patērētāju aizsardzību vispirms ir jānorāda, ka tā neaptver uzņēmumu aizsardzību. Taču Regulā 2019/1150 ir paredzēti noteikumi par attiecībām starp tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzējiem un komerciālajiem lietotājiem.

81 Turklāt no Regulas 2019/1150 3. apsvērumā izriet, ka saikne starp "tiešsaistes platformu ekonomikas pārredzamības un uzticamības [nodrošināšanu] darījumu attiecībās starp uzņēmumiem" un "patērētāju uzticēšanās tiešsaistes platformu ekonomikai [uzlabošanu]" ir tikai netieša.

82 Visbeidzot, šajā 3. apsvērumā ir precizēts, ka "tomēr tiešsaistes platformu ekonomikas attīstības tiešo ietekmi uz patērētājiem regulē citi Savienības tiesību akti, jo īpaši patērētāju [aizsardzības] *acquis*".

83 Jāpiebilst, ka Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkts – kā izņēmums no principa par kontroli izcelsmes dalībvalstī – ir jāinterpretē šauri (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2012. gada 22. novembris, *Probst*, C-119/12, EU:C:2012:748, 23. punkts, un 2022. gada 21. jūnijs, *Ligue des droits humains*, C-817/19, EU:C:2022:491, 70. punkts). Tādējādi šo izņēmumu nevar piemērot pasākumiem, kuriem, vislielākais, var būt tikai netieša saikne ar kādu no šajā tiesību normā minētajiem mērķiem.

84 Tāpēc no apstākļa, ka ir veikti valsts pasākumi ar deklarēto mērķi nodrošināt Regulas 2019/1150 piemērošanu, nevar izsecināt, ka šie pasākumi ir nepieciešami, lai nodrošinātu kādu no Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunkta i) punktā uzskaitītajiem mērķiem.

85 Tādējādi dalībvalsts veiktie pasākumi, saskaņā ar kuriem – neizpildes gadījumā paredzot sodu – citā dalībvalstī iedibinātiem tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzējiem, lai tie varētu sniegt savus pakalpojumus pirmajā dalībvalstī, ir jāreģistrējas šīs dalībvalsts iestādes uzturētā

reģistrā, jāpaziņo šai iestādei noteikta detalizēta informācija par savu organizāciju, kā arī jāsamaksā tai finanšu iemaksa, neatbilst Direktīvas 2000/31 3. panta 4. punkta a) apakšpunktā paredzētajiem nosacījumiem.

86 Tā kā strīdīgie valsts pasākumi ietilpst Direktīvā 2000/31 paredzētajā koordinētajā jomā un tā kā šīs direktīvas interpretācija ļauj atbildēt uz pirmo, trešo un ceturto jautājumu, kā tie ir pārformulēti šā sprieduma 45. punktā, atbilstoši šā sprieduma 46.–50. punktā izklāstītajiem apsvērumiem nav jāinterpretē arī LESD 56. pants vai Direktīva 2006/123.

87 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, uz pirmo, trešo un ceturto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2000/31 3. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā pasākumi, kurus dalībvalsts veic ar deklarēto mērķi nodrošināt Regulas 2019/1150 pienācīgu un efektīvu piemērošanu un atbilstoši kuriem – neizpildes gadījumā paredzot sodu – citā dalībvalstī iedibinātiem tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzējiem, lai tie varētu sniegt savus pakalpojumus pirmajā dalībvalstī, ir jāreģistrējas šīs dalībvalsts iestādes uzturētā reģistrā, jāpaziņo šai iestādei noteikta detalizēta informācija par savu organizāciju, kā arī jāsamaksā tai finanšu iemaksa.

Par otro un piekto jautājumu

88 Otrais un piektais jautājums attiecas uz Direktīvā 2000/31 un Direktīvā 2015/1535 paredzētajiem iepriekšējas paziņošanas pienākumiem, kuru neievērošana liedz atsaukties attiecībā pret privātpersonām uz pasākumiem, par kuriem bija jāpaziņo un kuri netika paziņoti.

89 Tomēr, ņemot vērā uz pirmo, otro un ceturto jautājumu sniegto atbildi, uz otro un piekto jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

90 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) 3. pants

ir jāinterpretē tādējādi, ka

tam ir pretrunā pasākumi, kurus dalībvalsts veic ar deklarēto mērķi nodrošināt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2019/1150 (2019. gada 20. jūnijs) par taisnīguma un pārredzamības veicināšanu komerciālajiem lietotājiem paredzētos tiešsaistes starpniecības pakalpojumos pienācīgu un efektīvu piemērošanu un atbilstoši kuriem – neizpildes gadījumā paredzot sodu – citā dalībvalstī iedibinātiem tiešsaistes starpniecības pakalpojumu sniedzējiem, lai tie varētu sniegt savus pakalpojumus pirmajā dalībvalstī, ir jāreģistrējas šīs dalībvalsts iestādes uzturētā reģistrā, jāpaziņo šai iestādei noteikta detalizēta informācija par savu organizāciju, kā arī jāsamaksā tai finanšu iemaksa.

[Paraksti]